

EURIPIDES

ἈΛΚΗΣΤΙΣ

Euripides Ἀλκηστis

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=24714553

Ἀλκηστis:

Содержание

ΠΡΟΣΩΠΑ	4
ΠΡΑΞΙΣ Α'	5
ΣΚΗΝΗ Α'	5
ΣΚΗΝΗ Β'	7
ΣΚΗΝΗ Γ'	16
ΣΚΗΝΗ Δ'	23
ΣΚΗΝΗ Ε'	30
ΣΚΗΝΗ ΣΤ'	32
Κонец ознакомительного фрагмента.	36

Euripides

Ἄλκηστις

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΠΟΛΛΩΝ

ΘΑΝΑΤΟΣ

ΧΟΡΟΣ

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

ΑΔΜΗΤΟΣ

ΕΥΜΗΛΟΣ

ΗΡΑΚΛΗΣ

ΦΕΡΗΣ

ΥΠΗΡΕΤΗΣ

[Απαγορεύεται η από της σκηνής διδασκαλία άνευ αδείας του μεταφράσαντος].

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

(Η πρόσοψις των ανακτόρων του Αδμήτου, βασιλέως των Φερών. Ο Απόλλων, φέρων το τόξον και τα βέλη του, κατεβαίνει την κλίμακα των ανακτόρων και πλησιάζει εις το προσκήνιον).

ΠΡΑΞΙΣ Α'

ΣΚΗΝΗ Α'

ΑΠΟΛΛΩΝ, μόνος

Ω του Αδμήτου ανάκτορα, που αν και θεός μεγάλος
εδέχθηκα να κάθωμαι στων δούλων το τραπέζι,
χαίρετε τώρα. Αίτιος αυτής μου της δουλείας
ήτανε ο Ζευσ που σκότωσε με ένα κεραυνό του
τον γιό μου τον Ασκληπιόν. Εγώ απ' τον θυμό μου
τους Κύκλωπας εσκότωσα, που την φωτιά δουλεύουν
και τηνε κάνουν κεραυνούς για τον πατέρα Δία.
Μα ο Ζευσ δεν εσυγχώρησε αυτήν μου την αγρίαν
εκδίκησιν και μ' έστειλε εδώ να γίνω δούλος
ενός θνητού. Τότε κ' εγώ ήλθα σ' αυτόν τον τόπο
και του ανθρώπου έβωσκα τα βώδια, και το σπίτι
ως σήμερα προστάτευα από κάθε δυστυχία.
Γιατί εγώ ο δίκαιος, άνθρωπο δίκαιον ηύρα
τον γιό του Φέρητος. Εγώ τον έσωσα απ' τον Άδη,
αφού της Μοίρες γέλασα. Εκείνες εχαρίσαν
σ' εμέ του Αδμήτου την ζωή, μα με τη συμφωνία
πώς κάποιος άλλος θα βρεθή για κείνον να πεθάνη.

Όλους τους φίλους ρώτησε ο Άδμητος και όλους
κρυφά τους ξέτασε αν δέχονται. Αλλ' όμως
όλοι αρνήθηκαν, κι' αυτός ο γέρος του πατέρα
και η μάννα που τον γέννησε, κι' αυτή αρνιέται ακόμη.
Και μόνο η γυναίκα του προσφέρεται θυσία,
και δέχεται για χάρι του να χάση τη ζωή της.
Τώρα μέσα σ' τανάκτορα ψυχομαχεί· γιατί ήρθε
η μέρα που ήτανε γραφτό στον Άδη να κατέβη,
κ' η δούλες της τήνε κρατούν στα χέρια ως να πεθάνη·
τόρα κ' εγώ φεύγω μακριά απ' ταγαπημένο σπίτι
μήπως η θέα του νεκρού την όψι μου μολύνει,
γιατί δεν κάνει ένας θεός νεκρόν να αντικρύζη.

(Παρατηρεί προς το δεξιά παρασκήνιον)

Α, να κι' ο Θάνατος. Εδώ τον βλέπω να προβαίνει,
για να την σύρη γρήγορα στου Άδου τα παλάτια
την άμοιρη βασίλισσα. Πάνω στην ώρα φτάνει
γιατ' ήλθε πλέον η στιγμή που πρέπει να πεθάνη.

ΣΚΗΝΗ Β'

ΑΠΟΛΛΩΝ- ΘΑΝΑΤΟΣ

(Εισέρχεται ο Θάνατος. Είναι ωπλισμένος με ξίφος. Βλέπων τον Απόλλωνα δεν αποκρύπτει την δυσαρέσκειάν του).

ΘΑΝΑΤΟΣ

Α, α! Τι θέλεις, Φοίβε, εδώ τριγύρω στο παλάτι;
Τάχα ποιός είναι ο σκοπός που βρίσκεσαι εδώ γύρω;
Αν έρχεσαι το θύμα μου και τώρα να μου πάρης
σκέψου· του Άδου τους θεούς δεν πρέπει ναδικήσης,
να τους στερήσης της τιμές που είναι δίκηο νάχουν.
Δεν σ' έφτασε που εμπόδισες τον θάνατο του Αδμήτου
και που της Μοίρες γέλασες με τέτοιαν απιστία,
αλλά σε βρίσκω πάλι εδώ με τόξα και με βέλη,
για να φυλάξης τη ζωή της κόρης του Πελία,
που εδέχθη να πεθάνη αυτή για να γλυτώση εκείνος;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ησύχασε· έχω κ' εγώ τους λόγους μου. Και έχω
μαζί μου εγώ το δίκαιον.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Αφού το δίκηο έχεις,
τι θέλουνε τα βέλη σου;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Πάντα μαζί μου τάχω
Αυτή είν' η συνήθεια.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Δεν είναι η συνήθεια·

το τόξο σου επήρες,
για να φυλάξης άδικα το σπίτι αυτό.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Με θλίβει
η συμφορά, που απειλεί αγαπημένον φίλον.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ώστε και δεύτερον νεκρόν θέλεις να μου στερήσης;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Μήπως τον πρώτον σ' άρπαξα εγώ διά της βίας;

ΘΑΝΑΤΟΣ

Μα τότε πώς ακόμη ξη και πώς στη γη γυρίζει
και όχι κάτω από τη γη στου Άδου τα παλάτια;

ΑΠΟΛΛΩΝ

Σούδωκε την γυναίκα του, που πας να πάρης τώρα.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ω, θα την πάρω βέβαια, και θα την πάω κάτω.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Πάρ' την λοιπόν και πήγαινε. Δεν ξέρω αν θα σε πείσω.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Τι να με πείσης; Αν αυτήν θα πάρω; είν' η δουλειά μου.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Όχι. Αλλά αν ήθελες για λίγο ν' αναβάλεις.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Νοιώθω καλά τα λόγια σου και τι ζητείς το νοιώθω.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τάχα θα ήτανε πολύ, ν' αφήσης να γεράση
και να την πάρης έπειτα;

ΘΑΝΑΤΟΣ

Α, δεν μπορεί να γίνη
ούτε αυτό. Αδύνατον! Γιατ' η τιμές μ' αρέσουν.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Μήπως αργά ή γρήγορα δεν θα της έχης:

ΘΑΝΑΤΟΣ

Όταν
πεθαίνουν νέοι, πιο πολλή είν' η τιμή για μένα.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Αλλά κι' αν πέθαινε γρηά πάλι θα τηνε θάψουν
μ' ακόμη περισσότεραις τιμαίς...

ΘΑΝΑΤΟΣ

Ας είναι· βλέπω

πως τώρα με τους δυνατούς πηγαίνεις και συ, Φοίβε.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Τι είπες; Δεν το ήξερα πώς τον σοφό μας κάνεις.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Όσοι πεθαίνουν γέροντες κάτι, θαρρώ, κερδίζουν.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ωστε το απεφάσισες; Τη χάρι δεν μου κάνεις;

ΘΑΝΑΤΟΣ

Όχι· Τον χαρακτήρα μου καλά τονε γνωρίζεις.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Ω, βέβαια· είσαι εχθρός εσύ εις τους ανθρώπους
και όλοι σ' αποστρέφονται και οι θεοί ακόμη.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Λέγε ό,τι θέλεις. Βέβαια εγώ δεν θα σου κάμω
πράγμα, όπου δικαίωμα δεν έχεις να σου γίνη.

ΑΠΟΛΛΩΝ

Κι' όμως αδίκως φαίνεσαι σκληρός. Χωρίς να θέλης
σε κάποιον άλλον πούρχεται θενά υποχωρήσης,
σε κάποιον άνδρα, που έρχεται στου Φέρητος το σπίτι.
Αυτόν τον στέλνει ο Ευρυσθεύς στα παγωμένα μέρη
της Θράκης, δύο άλογα ζευγάρι να του φέρη.
Αυτός θα φιλοξενηθή στου Αδμήτου το παλάτι
και μέσα από τα χέρια σου θα πάρη την γυναίκα.
Έτσι κανένας από μας δεν θα χρωστάη χάρι
σ' εσένα, και εγώ θα κάμω αυτό που θέλω

και πιο πολύ θα σε μισώ αφ' ό,τι σ' εμισούσα.

ΘΑΝΑΤΟΣ

Όσα κι' αν πης τα λόγια σου πηγαίνουν στα χαμένα
και η γυναίκα σήμερα θα κατεβή στον Άδη.
Πηγαίνω τώρα με αυτό το κοφτερό σπαθί μου
να την αγγίξω. Και, καθώς πολύ καλά γνωρίζεις,
ανήκει πια εις τους θεούς του Άδου, όποιος τύχη
να του αγγίξη τα μαλλιά αυτή μου η ρομφαία.

(Ο Θάνατος εισέρχεται εις τανάκτορα, ενώ ο Απόλλων
εξέρχεται δεξιά. Η σκηνή μένει επί τινας στιγμάς κενή.
Ησυχία απόλυτος κρατεί).

ΣΚΗΝΗ Γ'

Χορός γερόντων.

(Εισέρχονται οι γέροντες της πόλεως εκδηλώνοντας ανησυχία και αγωνία).

Ο ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Τι να σημαίνει άρά γε αυτή η ησυχία;
Γιατί αυτή η σιωπή σ' τανάκτορα του Αδμήτου;
Δεν φαίνεται από δω κανείς να μας ειπή αν πρέπει
ν' αρχίσωμε τα κλάμματα, αν η βασίλισσά μας
απέθανε, ή και αν ζη ακόμα ή αν βλέπει
το φως του κόσμου η Άλκηστις, η κόρη του Πελία,
που την ξέρομε όλοι μας ξεχωριστή γυναίκα
μέσα στις άλλες...

ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Στεναγμοί ακούσθηκαν και θρήνοι;
Ακούσατε καμμιά φωνή σπαρακτική να βγαίνει
ή να χτυπούν τα χέρια των εις το παλάτι μέσα,
όπως συμβαίνει πάντοτε, όταν κανείς πεθαίνει;

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Ούτ' ένας δούλος φαίνεται στη θύρα του. Ω, είθε
να εφαινόσουν, συ, ω Παιάν, αλλού να μεταστρέψης
της συμφοράς τα κύματα.

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Μα αν είχε πια πεθάνει,
γιατί αυτή η σιωπή;

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Κι όμως έχει πεθάνει.

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Κανείς δεν είδε τον νεκρό να βγάζουν...

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Πώς το ξέρεις;
εγώ δεν έχω όπως συ καμμιά εμπιστοσύνη.
Εσύ τι τάχα σκέπτεσαι και έχεις τόσο θάρρος;

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Μπορεί ποτέ ο Άδμητος να θάψη μια γυναίκα
– τέτοια γυναίκα! έρημη, χωρίς να μας καλέση;

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Ίσως δεν έχεις άδικον. Στη θύρα εμπρός δεν βλέπω
νάχουν νερό απ' την πηγή, που πλύνουνε τα χέρια,
όταν πεθαίνει άνθρωπος στο σπίτι.

A' HMIXOPION

Την πλεξίδα,
δεν βλέπω εις την είσοδο να είναι κρεμασμένη,
που δείχνει πως εσκέπασε το πένθος ένα σπίτι,
ουδέ γυναίκες άκουσα τα στήθια να χτυπούνε.

B' HMIXOPION

Και όμως η ημέρα αυτή είναι ημέρα πένθους.

A' HMIXOPION

Τι θέλεις με αυτό να πης;

B' HMIXOPION

... Είναι ημέρα πένθους,

που η καλή βασίλισσα στον Άδη κατεβαίνει.

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Σώπασε! Με τα λόγια σου μου σφίγγεις την ψυχή μου.

B' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Όταν οι άνθρωποι οι καλοί τέτοια κακά τραβούνε,
εκείνος που έτυχε καλός να γεννηθή, λυπάται.

A' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Του κάκου· στα πιο μακρυνά όλης της γης μας μέρη,
εις της Λυκίας τα Πάταρα, που είναι το μαντεϊόν
του Απόλλωνος, ή στις σκληρές κι' άνυδρες
Αμμωνιάδες,
στο άλλο μαντεϊόν του θεού, αν την γυναίκα στείλεις,
αδύνατον απ' το γραφτό της Μοίρας να γλυτώση
γιατί η ζωή της σώθηκε κ' η ώρα πλησιάζει,
που θε ναρθή ο θάνατος γοργά να τηνε πάρη.

Ούτε γνωρίζω πια θεόν κανένα να του πάμε
θυσίες, να συγκινηθή και να μας εισακούση.

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟΝ

Ένας μονάχα θάκανε το θαύμα, αν εξούσε
ο γιυός του Φοίβου Ασκληπιός· αυτός και πεθαμμένην
την άμοιρη βασίλισσα μπορούσε ν' αναστήση
κι' από τον Άδη εις την γην να μας την φέρη πίσω.
Γιατί πριν μ' ένα κεραυνό ο Ζευς να τον σκοτώση
πολλούς νεκρούς ανάστησε από τον κάτω κόσμο.
Μα τώρα πια, ελπίδα μια μας μένει ότι τάχα
ημπορεί να ζήση η Άλκηστις και να σωθή απ' την Μοίρα;

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ ΧΟΡΟΥ

Ο βασιλιάς μας έκαμεν ό,τι έπρεπε να κάμη
και όλων των θεών οι βωμοί εγέμισαν με αίμα
και ζώα εθυσιάσθηκαν και τίποτε δεν μένει
αφ' ό,τι πάντα γίνεται σε τέτοιες περιστάσεις,
αλλά του κάκου επήγανε θυσίες και δεήσεις.

(Στρέφεται εις την είσοδον των ανακτόρων, όπου

φαίνεται ερχομένη μία υπηρέτρια. Όλοι οι άνδρες του χορού παρακολουθούν με αγωνία τον διάλογον και την διήγησιν της υπηρετρίας).

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Μα να, μια υπηρέτρια απ'το παλάτι βγαίνει
και κλαίει και οδύρεται. Τι μέλλεται ν' ακούσω;
Από την όψι φαίνεται πώς δυστυχία μας φέρει.

(Προς την υπηρέτριαν η οποία εμφανίζεται εις την θύραν των ανακτόρων):

Λέγε, τι κάνει η Άλκηστις, απέθανεν ή ζη;

ΣΚΗΝΗ Δ'

Οι αυτοί. – Η υπηρέτρια

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Στη θέσι όπου βρίσκεται ταιριάζουν και τα δύο
και ζη ακόμα, η δύστυχη, και είναι πεθαμμένη..

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Πώς είναι δυνατόν αυτό; Καλλίτερα εξηγήσου!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ψυχομαχεί. Σιγά σιγά ξεφεύγει η ζωή της.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Δυστυχισμένε σύζυγε, τόσο καλός που είσαι
τέτοια γυναίκα άδικα πώς χάνεις!

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ο αφέντης
θα καταλάβει τι έχασε, μονάχα όταν το χάσει,

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Ώστε δεν μένει πια καμμιά ελπίς;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Καμμιά δεν μένει.
Ήλθε η μέρα που έγραψεν η Μοίρα να πεθάνη.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Μέσ' στο παλάτι έγινεν ό,τι έπρεπε να γίνη
και ό,τι συνηθίζεται, σ' αυτάς τας περιστάσεις;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Ο άνδρας της ετοίμασεν ο ίδιος τα στολίδια
που θα της βάλη στον νεκρό.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Τουλάχιστον ας μάθη
πως θα πεθάνη ένδοξη, και θα το πη ο κόσμος
πως ήταν η καλλίτερη γυναίκα εις την γη μας.

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Αλήθεια, η καλλίτερη! Ποιος θαρνηθή πως ήταν
ξεχωριστή κι' ανώτερη απ' όλες της γυναίκες;
Και πώς αλλοιώς θα τώδειχνε παρά μ' αυτό που κάνει;
Άλλη γυναίκα δέχεται να χάση τη ζωή της,
για να σωθή ο άνδρας της: Αυτά τα ξέρετε όλοι,
μα αν μάθετε τι έκαμε στο σπίτι και τι κάνει
θα μείνετε με ανοιχτό το στόμα. Μόλις είδε
πως η ημέρα έφτασε που πρέπει να πεθάνη
πήρε νερό του ποταμού και το άσπρο της το σώμα
καλά καλά το έπλυνε· έπειτα από το δώμα,
το κέδρινον, φορέματα και στολισμούς επήρε
και με αυτά στολίσθηκε, σαν νύφη. Και κατόπιν
μπρος στο βωμό εστάθηκε κ' είπε την προσευχή της:
«Δέσποινα, είπε, κύτταξε, μπροστά σου γονατίζω
εγώ για τελευταία φορά, γιατί θε να πεθάνω.
Τα ορφανά μου τα παιδιά, σ' εσέ, ω θεά, ταφήνω
να γίνης συ μητέρα τους, κι' όταν η ώρα έλθη
δώσε στ' αγόρι σύζυγον, όπου να του ταιριάξη,
και δώσε και της κόρης μου τον άνδρα, που της πρέπει.
Προστάτευσε τα, δέσποινα, να μη χαθούν κ' εκείνα,
όπως εγώ η δύστυχη, απάνω στον ανθό τους,
αλλά να ζήσουνε πολύ, και να πεθάνουν γέροι
στον τόπο που γεννήθηκαν, στο χώμα της πατρίδας».
Έπειτα όλους τους βωμούς, που έχει το παλάτι,

όλους τους εστεφάνωσε με στέφανα από μύρτα
χωρίς να κλάψη, ή στεναγμό τα χείλη της ν' αφήσουν
ή να χαλάση μια στιγμή το χρώμα του προσώπου
από το φόβο του κακού, που την περιμένει.
Και μόνο όταν στον θάλαμο τον νυφικό της μπήκε
και είδε το κρεββάτι της, τα κλάμματα την πήραν.
«Κρεββάτι μου, είπε, που εγώ σ' εγνώρισα παρθένα
και που γυναίκα με έκαμες εκείνου που με χάνει,
σε χαιρετώ. Δεν σε μισώ. Μόνον εσύ με χάνεις.
Γιατί εγώ δεν ήθελα εσένα να προδώσω,
αλλ' ούτε και τον άνδρα μου, γι' αυτό πεθαίνω τώρα.
Εσένα άλλη θα χαρή γυναίκα, που θα τύχη,
αν όχι πιο καλλίτερη, μα πιο ευτυχισμένη».
Είπε και εγονάτισε μπροστά εις το κρεββάτι
και το φιλεί και με θερμά δάκρυα το μουσκεύει.
Και όταν εκουράστηκε να κλαίη, βγαίνει έξω
σιωπηλή και προχωρεί με το κεφάλι κάτω
και φεύγει και ξανάρχεται, πολλές φορές, και πάλι
ξαναγυρίζει κλαίοντας στο νυφικό κρεββάτι.
Και τα παιδιά της τάμοιρα εκλαίγανε κ' εκείνα
στους πέπλους της μητέρας τους με πόνο κρεμασμένα.
Εκείνη στην αγκάλη της τάσφιγγε με λαχτάρα
και τότε το ένα βιαστικά φιλούσε, τότε τάλλο.
Μα κι' όλοι οι υπηρέται της, που έχει στο παλάτι,
έχυναν μαύρα δάκρυα για την καλή κυρά τους
και για την μαύρη μοίρα της. Εκείνη με το χέρι
όλους απεχαιρέτισε, και δεν υπάρχει ένας
ούτε κι' ο ταπεινότερος που να μη του μιλήση.
Τέτοια κακά ευρήκανε το σπίτι του Αδμήτου

Εάν ο ίδιος πέθαινε όλα γι' αυτόν χαμένα
μα και που εσώθη, συμφορά τον βρίσκει πιο μεγάλη
και τόση λύπη αισθάνεται, που δεν θα την ξεχάση.

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Κι' ο Άδμητος; Πώς την βαστά αυτήν την δυστυχία;
και πώς θα τηνε στερηθή τέτοια καλή γυναίκα;

ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

Την κλαίει· και κρατώντας την σφιχτά στην αγκαλιά του
τήνε θερμοπαρακαλεί να μη του φύγη ακόμα.
Αλλ' όμως πράγμα αδύνατον ζητά. Γιατί η αρρώστια
την έφαγε την δύστυχη, και έρχεται το τέλος.
Και έτσι μέσ' στα χέρια του, ενώ η ζωή της φεύγει
και λίγη ακόμη μένει της πνοή, ζητάει ακόμα
μία φορά τα μάτια της να ιδούν το φως του ήλιου
— για τελευταία της φορά, πριν κλείσουνε για πάντα —
Μα τώρα ας πάω να τους πω πως ήρθατε. Βεβαίως
οι βασιλιάδες πάντοτε δεν αγαπώνται τόσο,
ώστε να τρέχη ο λαός τριγύρω τους, σαν τύχη
να τους σπαράξει συμφορά. Εσείς παληοί είσθε φίλοι.

(Εισέρχεται εις τανάκτορα).

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΧΟΡΟΣ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΣ

Αλλοίμονον! Πώς θα βρεθή διέξοδος καμμία,
ω Ζευ πατέρα, να σωθούν από την δυστυχία
οι βασιλιάδες; Άρά γε το χέρι σου θα βάλης
ή από τώρα τα μαλλιά της κεφαλής να κόψω
και μαύρα να φορέσωμε και πένθος να ντυθούμε;
Ω, φίλοι! Δεν υπάρχει πια καμμιά αμφιβολία.
Εν τούτοις όμως στους θεούς θερμά ας προσευχηθούμε
γιατί αυτοί είναι δυνατοί, κι' όλα μπορούν να κάμουν.
Ω παντοδύναμε Παιάν, εύρε εσύ τον τρόπο
ν' απομακρύνης το κακόν από αυτό το σπίτι.
Βοήθησε· βοήθησε γιατί και προ ολίγου
συ έσωσες τον Άδμητον και συ μπορείς και τώρα
και απ' αυτόν τον θάνατον, αν θέλεις, να τον σώσης
και να κρατήσης την ορμή την φονική του Άδου.
Ω γυιέ του Φέρητος, εσύ· τι τύχη σε προσμένει
τώρα οπού θα στερηθής τέτοια άξια γυναίκα!
Δεν είναι τάχα άξια αυτή η δυστυχία,

ώστε ο ίδιος να σφαγής ή να πνιγής μονάχος,
αφού θα χάσης σήμερα μια τόσο αγαπημένη
γυναίκα;

(Εις την θύραν των ανακτόρων εμφανίζονται οι φρουροί
οι προπορευόμενοι των βασιλέων).

Α, να έρχεται! Ο Άδμητος κ' εκείνη.
Στέναξε, γη, κι' ολόλυξε, Φεραία, γιατί τώρα
του κόσμου η καλλίτερη γυναίκα κατεβαίνει
στα σκοτεινά κ' υπόγεια παλάτια του θανάτου!
Εγώ ποτέ μου δεν θα 'πω ότι ο γάμος φέρνει
πολύ περισσότερες χαρές από της λύπες πούχει.
Και τούτο έλεγα από πριν, αλλά το λέω και τώρα,
που βλέπω την απίστευτη του Αδμήτου ατυχία.
Έπειτα απ' την απώλεια τέτοιας χρυσής γυναίκας
μία ζωή αβάστακτη θα είναι η ζωή του.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'

(Εισέρχεται η Άλκηστις, κρατουμένη υπό του Αδμήτου.
Τα παιδιά της κρατούνται κλαίοντα από τους πέπλους της)
Άλκηστις, Άδμητος, Εύμηλος. – Ο χορός.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Ω ήλιε! Ω φως και ω σύννεφα, που γρήγορα στα ύψη
γυρίζετε και τρέχετε στον γαλανόν αιθέρα!

ΑΔΜΗΤΟΣ

Ο ήλιος βλέπει και τους δυο, κ' εμέ κ' εσένα βλέπει,
που στους θεούς δεν 'κάμαμε ασέβειαν καμμίαν,
για να μας κάνουν δυστυχείς, να τιμωρούμεθα έτσι!

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Ω γη και ω παλάτι μου και σπίτι αγαπημένο

και ω νυφικό κρεββάτι μου. της Ιωλκού ω πατρίδα!

ΑΔΜΗΤΟΣ

Θάρρος, κρατήσου, δύστυχη! Μη φεύγης! Μη μ' αφήνης
και παρακάλει τους θεούς ίσως μας λυπηθούνε.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Βλέπω το πλοίο το δίκωπο, το βλέπω μέσ' στη λίμνη
και τον πορθμέα των νεκρών, τον Χάρο, τον ακούω,
όπου κρατώντας το κουπί στο χέρι του μου λέγει:
«Γιατί αργείς; Μη χάνωμε καιρό. Σε περιμένω».
Έτσι με βιάζει άγριος και θυμωμένος έτσι.

ΑΔΜΗΤΟΣ

Αλλοίμονο, τι άγριο ταξίδι προφητεύεις!
Ω, τ' είναι αυτή η συμφορά που τώρα μας ευρήκε!

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Δεν βλέπεις; Κάποιος έρχεται κοντά μου να με πάρη.
Εις στα παλάτια των νεκρών κάτω σιγά με σέρνει
είναι θεός με τα φτερά. Τα μάτια του πετούνε
κάτω από τα βλέφαρα αγριεμένο βλέμμα.
Α, άφησε με, άφησε. Τι θέλεις να με κάμης;
Τι δρόμος τάχα η άμοιρη είναι αυτός που παίρνω;

ΑΔΜΗΤΟΣ

Είναι ο δρόμος θλιβερός για όσους σ' αγαπούνε
για τον φτωχό σου σύζυγο, για τα παιδιά που κλαίνε.

ΑΛΚΗΣΤΙΣ

Αφήστε με, αφήστε με. Μη με κρατείτε τώρα.
Ξαπλώστε με, τα πόδια μου δεν με κρατούν. Ο Χάρος
κοντύτερα μου έρχεται. Τα μάτια μου θολώνουν.
Παιδιά μου, η μητέρα σας δεν είναι πια στον κόσμο.
Είθε εσείς τουλάχιστον να ζήτε ευτυχισμένα!

ΑΔΜΗΤΟΣ

Αλλοίμονον τα λόγια σου μου σφίγγουν την ψυχή μου
κ' είναι για με σκληρότερα ακόμα κι' απ' τον Χάρο!
Για των θεών το όνομα, κρατήσου, μη μ' αφήνης·
εις την ζωή των ορφανών παιδιών μας σε ορκίζω,
σηκώσου ορθή και γέμισε με θάρρος την ψυχή σου!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.